tiivsema tulekaitse-organisatsiooni loomise üle. Raekoja hävimine ööl vastu 11. dets. 1601 [31] ja Toomkiriku põlemine 23. juunil 1624 [32] puudutasid ikkagi võrdlemisi vähe laiemaid elanikkonna hulki. Pealegi juhtusid mõlemad erakordsetel aegadel, mil oli küllalt mõelda muulegi. Selle-eest võttis aga linn a. 1621 oodatava piiramise puhuks rootslaste poolt tarvitusele teatud ettevaatus-abinõusid tule vastu. Rae protokolli teatel piirdusid need küll kahe põlemeistri (Brandmeister) nimetamisega ning palvega valitsusvõimudele, et õlgkatused maha kistaks [33]. Piiramiseni jõudis asi küll alles neli aastat hiljem. Mõni nädal enne selle algust määras raad jällegi 2 põlemeistrit [34]. Piiramise kirjeldusest ei selgu, et linnas oleks tekkinud tulikahjusid, hoolimata kaunis tugevast pommitamisest. Kuid nähtavasti ei kasutanud rootslased tulepomme, ja pealegi kapituleerus linn juba kümnekonna päeva järgi [35].

Nagu muudelgi omavalitsuselu aladel, tähistab Rootsi võimu alla sattumine ka Tartu tuletõrjenduse ajaloos uue ajastu algust. Kuid sellest pikemalt tulevikus uues artiklis.

---

[31] Vt. E. Tender Tartu raekojad poola ja rootsi ajal. Tartu II (Tartus 1935) 206.

[32] H. Lichtenstein Der Brand der Domkirche zu Dorpat. SB GEG 1901.

[33] Rae prot. 1621 l. 212, 213.

[34] Rae prot. 1625 l. 126.

[35] Gadebusch tsit. kohas 587—592 (rae protokolli põhjal).